

บทที่ 4

มรดกทั่วไปในทวีปอเมริกา

เค้าโครงเรื่อง

1. มรดกยุโรป
2. มรดกอินเดียนแดง

สาระสำคัญ

1. มรดกยุโรป

ชาวยุโรปที่อพยพมายังโลกใหม่ได้นำความรู้ความสามารถและแรงงานสำคัญมาบุกเบิกยังดินแดนอเมริกา

2. มรดกอินเดียนแดง

พวกอินเดียนแดงเป็นชาวพื้นเมืองของอเมริกาที่มีความรู้ความสามารถในการเพาะปลูก การล่าสัตว์ การศึกษาเรียนรู้ธรรมชาติที่เป็นมรดกสำคัญให้แก่พวกผิวขาว

จุดประสงค์การเรียนรู้

หลังจากศึกษาบทที่ 4 แล้ว ผู้ศึกษาสามารถ

1. อธิบายและเข้าใจมรดกยุโรปหรือมรดกผิวขาวได้
2. อธิบายและเข้าใจมรดกอินเดียนแดงหรือมรดกพื้นเมืองได้

ความนำ

มรดกทั่วไปในทวีปอเมริกาที่สำคัญแบ่งออกเป็น มรดกยุโรป และมรดกอินเดีย-แดง ที่มีส่วนสำคัญต่อการสร้างชาติอเมริกาต่อมา

1. มรดกยุโรป

ชาวยุโรปที่อพยพมายังโลกใหม่ส่วนใหญ่ จะเป็นบุคคลที่ไม่เคยมีที่ดินของตนเองมาก่อนในทวีปยุโรป เมื่อมีโอกาสก็อพยพเดินทางมายังโลกใหม่ที่มีทรัพยากรธรรมชาติ ที่ดินกว้างใหญ่ไพศาลและรกร้างว่างเปล่า ชาวยุโรปโดยเฉพาะอังกฤษได้พยายามจับจองที่ดินเป็นของตนเองเพราะมีทัศนคติว่า ที่ดินเป็นขุมทรัพย์และแหล่งความมั่งคั่งร่ำรวย ชาวยุโรปได้ทุ่มเทกำลังกาย กำลังใจ กำลังปัญญาความสามารถในการบุกเบิกจับจองที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์เพื่อตั้งถิ่นฐานบ้านเรือนและทำการเกษตรกรรมเพื่อการดำรงชีวิตและพัฒนาที่ดินให้เป็นประโยชน์อย่างเต็มที่ ดังนั้นชาวอังกฤษจึงตั้งถิ่นฐานแบบถาวรไม่เคลื่อนย้ายที่ ซึ่งต่างกับชุมชนของฝรั่งเศส สเปน และชาติอื่น ๆ ในโลกใหม่

ชาวอังกฤษประกอบอาชีพเกษตรกรรมโดยนำเมล็ดพันธุ์พืชผัก อุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้ในการเพาะปลูกติดตัวมาจากยุโรป ในระยะแรกการเพาะปลูกไม่ค่อยได้ผลดีมากนักเพราะสภาพดินฟ้าอากาศของโลกใหม่แตกต่างจากยุโรป แต่ต่อมาชาวอาณานิคมได้เรียนรู้วิธีการเพาะปลูก วิธีการเตรียมดินและวิธีการบ่มไถยาสูบจากพวกอินเดียแดงที่เป็นมิตร และรู้จักตัดแปลงรับเอาเมล็ดพืชผักพันธุ์ใหม่ของพวกอินเดียแดง เช่น ข้าวโพด อ้อย ฝ้าย และยาสูบ ซึ่งเพาะปลูกได้ผลดีมาก โดยเฉพาะอาณานิคมในภาคใต้ที่ทำการเพาะปลูกพืชหลักแบบไร่นาขนาดใหญ่ และต้องใช้แรงงานเป็นจำนวนมาก อาณานิคมมีปัญหาเรื่องการขาดแคลนแรงงาน ปัญหาเรื่องนี้ได้รับการแก้ไขด้วยวิธีการหาแรงงานมาเพิ่ม 2 วิธี คือ แรงงานทาสผิวดำ (slave) ซึ่งพ่อค้าชาวดัทช์ได้นำ ชาวพื้นเมืองแอฟริกาจากชายฝั่งทวีปแอฟริกาตะวันตกมาขายเป็นทาสในทวีปอเมริกา เมื่อ ค.ศ. 1619 เป็นต้นมา และแรงงานคนรับใช้ตามข้อผูกมัด (bonded servants or indentured servants) ได้แก่ พวกผิวขาวชาวยุโรปที่ยากจนต้องการอพยพมายังโลกใหม่แต่ขาดทุนทรัพย์ จึงได้ทำสัญญากับบริษัทเดินเรือข้ามทวีปโดยยอมขายแรงงานให้แก่บริษัท เมื่อเดินทางไปถึงทวีปอเมริกาแล้ว บริษัทจะใช้คนงานผิวขาวเหล่านี้เป็นระยะเวลาตามที่ได้ตกลงกัน โดยทั่วไปประมาณ 2-7 ปี ส่วนใหญ่บริษัทมักจะประมูลขาย คนผิวขาว

ยากจนเหล่านี้เมื่อมาถึงอาณานิคมอเมริกา โดยทั่วไปแรงงานคนรับใช้ตามข้อ ผูกมัดจะทำงานในบ้านเรือน บางคนมีความรู้ความสามารถด้านต่าง ๆ เช่น ภาษาต่างประเทศ วิชาเย็บปักถักร้อย การทำขนมปัง การทำอาหาร การทำดอกไม้ และวิชาการต่าง ๆ เป็นต้น เมื่อครบกำหนดสัญญาแล้วคนรับใช้ตามข้อผูกมัดเหล่านี้จะได้เป็นไทเป็นสุภาพชน บางครั้งอาจจะได้เงินตอบแทนด้วย เช่น บริษัทลอนดอนให้ทั้งอิสรภาพและเงิน ในขณะที่บริษัทพลีมัธจะให้แต่ความเป็นไท บุคคลเหล่านี้อาจจะเริ่มต้นชีวิตในเมืองหรือบุกเบิกดินแดนไปยังชายแดนตะวันตก ก่อร่างสร้างตัวด้วยตนเอง แสบบอด อีเมอสัน สมิท (Abbott Emerson Smith) กล่าวว่า

“คนรับใช้ตามข้อผูกมัด ได้แก่ นักโทษ นักโทษการเมือง ผู้ถูกขับไล่ออกนอกประเทศ พวกโปรเตสแตนต์ที่ไม่พอใจข้อจำกัดทางศาสนา ชาวไอริชที่อดอยากยากจน ชาวนาเชื้อสายสกอตที่ค้างค่าเช่าที่ดิน ชาวนาเยอรมันที่ยากจน ช่างฝีมือ ตลอดจนนักผจญภัยนานาชาติ ประชาชนเหล่านี้มีทุกเพศทุกวัย ที่ยอมมาเป็นคนรับใช้ชั่วคราวระยะเวลาหนึ่งตามข้อสัญญา หลังจากนั้นแล้วบุคคลเหล่านี้จะได้เป็นอิสระที่เรียกว่าสุภาพชน”¹

ในเรื่องแรงงาน ชาวพื้นเมืองอินเดียนแดงจะไม่ยอมให้ถูกนำตัวมาเป็นทาสหรือคนรับใช้ในบ้าน เนื่องจากรักอิสรภาพและศักดิ์ศรีของตนเอง พวกอินเดียนแดงจะหนีหรือยอมตายเสียดีกว่าถูกบังคับให้เป็นแรงงานของคนผิวขาว

ทางด้านเศรษฐกิจและการค้า รัฐบาลอังกฤษเริ่มใช้ลัทธิพาณิชย์นิยม (Mercantilism) ในคริสต์ศตวรรษที่ 16 และกระจายแพร่ทั่วไปถึงยุโรปและทวีปอเมริกา ในคริสต์ศตวรรษที่ 17 ด้วย ลัทธิพาณิชย์นิยม เป็นระบบเศรษฐกิจที่รัฐบาลหรือประเทศแม่ควบคุมอย่างใกล้ชิด เพื่อสร้างความมั่งคั่งร่ำรวยและอำนาจให้แก่ประเทศแม่ ด้วยการส่งเสริมให้มีสินค้าขาออกมากกว่าสินค้าขาเข้า การให้ได้มาซึ่งทองคำและแร่เงินมากขึ้น

Abbott Emerson Smith, *Colonists in Bondage*. (Chapel Hill : University of North Carolina Press, 1947), p. 3.

สนับสนุนการมีอาณานิคมเพื่อเป็นแหล่งวัตถุดิบที่แน่นอน การมีแสนยานุภาพทางเรือเพื่อป้องกันอาณานิคมและตลาดการค้าของประเทศแม่

แรงจูงใจทางเศรษฐกิจที่เกิดมาจากแนวความคิดพาณิชย์นิยม ได้แก่ การก่อตั้งอาณานิคมเวอร์จิเนียของอังกฤษ เวอร์จิเนียเป็นแหล่งวัตถุดิบจำนวนมากมหาศาลในเรื่องพืชพันธุ์ธัญญาหาร ของจากป่าไม้ เช่น ไม้ซุง ไม้เสากระโคง และน้ำมันยาง เป็นตลาดสินค้าอุตสาหกรรมของอังกฤษ การได้อาณานิคมชายฝั่งมหาสมุทรช่วยกระตุ้นให้เกิดการเดินทางเรือและสนับสนุนให้มีกำลังกองทัพเรือที่เข้มแข็งเป็นแหล่งระบายประชากรอังกฤษที่เพิ่มมากขึ้นอย่างรวดเร็วในระยะนี้ โดยที่อุตสาหกรรมอังกฤษไม่เจริญพอที่จะรับคนที่เพิ่มเหล่านี้ได้หมด คนจำนวนมากเมื่อได้รับความยากลำบากในเรื่องที่อยู่และที่ทำกินตลอดจนมีความปรารถนาจะมีกรรมสิทธิ์ในที่ดิน ซึ่งเป็นไปได้ยากหรือเป็นไปได้เลยที่จะยึดครองที่ดินในอังกฤษซึ่งเป็นของพวกขุนนางและเจ้าของที่ดินจำนวนมากตั้งแต่สมัยพิวตัล ดังนั้นโลกใหม่จึงเป็นโอกาสที่ดีและกระตุ้นความใฝ่ฝันของคนจนหรือคนที่ไม่มีที่ดินหรือช่างฝีมือจำนวนมาก เช่น ช่างโลหะ ช่างไม้ ช่างรองเท้า ช่างเย็บปักถักร้อย และอื่น ๆ ที่ถูกจำกัดเพราะสมาคมอาชีพผูกขาด ได้เดินทางมาเริ่มชีวิตใหม่ในทวีปอเมริกา

ทรัพยากรบุคคล

ชาวยุโรปที่เดินทางมายังอาณานิคมมีคุณสมบัติที่สำคัญคือ มีความหวังในทางที่ดี มีความกล้าหาญและกล้าเสี่ยงที่จะเผชิญปัญหาต่าง ๆ ทั้งทางด้านภัยธรรมชาติและภัยอื่น ๆ ที่ยังมองไม่เห็น มีคุณสมบัติของนักสู้ในเรื่องความอดทน ความขยันขันแข็ง ความเชื่อมั่นในตนเอง ความรักอิสรภาพและเสรีภาพ บุคคลที่เดินทางข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกมายังดินแดนใหม่ที่พวกเขาหรือบรรพบุรุษเขาไม่เคยอยู่มาก่อน ล้วนแต่เป็นบุคคลสำเร็จรูป (self-made man) ที่พร้อมจะทำงานและเผชิญปัญหาแก้ไขเรื่องราวต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง ในระยะแรกชาวอังกฤษที่มาตั้งถิ่นฐานในเวอร์จิเนียมีความหวังอย่างสูงที่จะพบทองคำและเงินแต่ก็ผิดหวัง อย่างไรก็ตามเรื่องนี้ได้กลายเป็นผลดีต่อผู้ตั้งถิ่นฐานชาวอังกฤษ เพราะการไม่พบโลหะที่มีค่าทำให้ผู้ที่อยู่ในอาณานิคมต้องหันไปพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่คือ ที่ดินที่เหมาะสมแก่การเกษตร ป่าไม้ที่มีต้นไม้ขนาดใหญ่จำนวนมาก และหลากหลายชนิดที่เหมาะสมแก่การต่อเรือเดินทะเล สนับสนุนอุตสาหกรรม และของป่าจำนวนมาก เช่น ขนสัตว์ หนังสัตว์ และผลิตภัณฑ์จากป่าจำพวกยางสน เป็นต้น ตลอด

จนแม่น้ำลำธารและน้ำตกที่จะเป็นแหล่งพลังงานสำคัญที่จะนำมาใช้ประโยชน์กับเครื่องจักรไอน้ำ ตลอดจนเส้นทางคมนาคมสำหรับผู้โดยสารและขนส่งสินค้า การอยู่ติดชายฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติกโดยเฉพาะชายฝั่งนิวอิงแลนด์ที่เป็นแหล่งปลาชุกชุม ทำให้ประชาชนมีอาชีพการประมง อุตสาหกรรมอาหารทะเล และธุรกิจการค้า ทั้งภายในประเทศและระหว่างทวีป

อาณานิคมอังกฤษมีความมั่งคั่งในด้านทรัพยากรธรรมชาติและทำเลที่เหมาะสมต่อการเกษตร การอุตสาหกรรม และการค้า มีผลดีในระยะยาวต่ออังกฤษที่มีความแข็งแกร่งและมั่งคั่งกว่าอาณานิคมฝรั่งเศสและสเปน ในที่สุดสงครามที่เกิดขึ้นระหว่างอังกฤษกับประเทศต่าง ๆ ในอาณานิคม อังกฤษสามารถเอาชนะได้หมดและทำให้อังกฤษเป็นประเทศเดียวที่มีบทบาทสำคัญในการก่อตั้งประเทศสหรัฐอเมริกาในเวลาต่อมา

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1

ให้นักศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับชาวยุโรปในสมัยเริ่มแรก โดยเฉพาะพวกพิวริตันที่มีบทบาทต่อการสร้างชาติอเมริกัน

2. มรดกอินเดียนแดง

เมื่อพวกผิวขาวอพยพมายังทวีปอเมริกาก็พบว่าดินแดนโลกใหม่มีพวกพื้นเมืองอินเดียนแดงอาศัยอยู่ก่อนแล้ว เนื่องจากสภาพการดำรงชีวิตของพวกอินเดียนแดงอยู่ในขั้นต่ำไม่อาจเทียบได้กับพวกผิวขาวชาวยุโรป ดังนั้นพวกอินเดียนแดงจึงไม่อาจต่อสู้ขับไล่พวกผิวขาวได้ ทำได้เพียงแต่รบกวนการขยายตัวของพวกผิวขาวเป็นครั้งคราวเพื่อไม่ให้ขยายตัวอย่างรวดเร็วเท่านั้น แต่ในที่สุดพวกอินเดียนแดงก็ถูกพวกผิวขาวปราบปรามอย่างรุนแรงและถูกบังคับให้ถอยร่นย้ายถิ่นที่อยู่เดิม ท้ายที่สุดรัฐบาลอเมริกันภายใต้การบริหารงานของพวกผิวขาวได้ออก กฎหมายเคลื่อนย้ายอินเดียนแดง ค.ศ. 1830 (The Indian Removal Act of 1830) กำหนดการอพยพพวกอินเดียนแดงจากฝั่งตะวันออกของแม่น้ำมิสซิสซิปปีไปยังฝั่งตะวันตก มาอยู่ในบริเวณเขตสงวน(Reservation) ระหว่างเส้นรุ้งที่ 33 และ 37 องศาเหนือ ปัจจุบันคือดินแดนที่เป็นส่วนหนึ่งของมลรัฐอาร์คันซอและมลรัฐโอกลาโฮมา สภาพเศรษฐกิจของพวกอินเดียนแดงไม่ได้เจริญมากนัก ดังนั้นจึงไม่ได้มีอิทธิพลต่อพวกผิวขาวชาวยุโรปที่มีความเจริญมากกว่า อย่างไรก็ตาม

การศึกษาวิถีชีวิตและเศรษฐกิจของพวกอินเดียนแดงทำให้สามารถเข้าใจสภาพชีวิตของพวกอินเดียนแดงที่มีอยู่ได้ว่าแตกต่างไปจากระเบียบปฏิบัติของพวกผิวขาวอย่างไร ความเจริญของพวกอินเดียนแดงที่มีอยู่ได้ถ่ายทอดให้แก่พวกผิวขาวผู้อพยพมาใหม่ อย่างไรก็ตาม

เมื่อโคลัมบัสค้นพบทวีปอเมริกาเมื่อ ค.ศ. 1492 มีพวกอินเดียนแดงบนทวีปอเมริกาประมาณ 10 ล้านคน ในจำนวนนี้มีพวกอินเดียนแดงที่อาศัยอยู่ในทวีปอเมริกาเหนือประมาณ 500,000 คน อยู่หนาแน่นบริเวณลุ่มแม่น้ำมิสซิสซิปปี เป็นอินเดียนแดงที่มีวัฒนธรรมต่ำ สภาพการดำรงชีวิตจึงเป็นไปอย่างง่าย ๆ ไม่มีความต้องการสิ่งต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันมากนัก มีชีวิตความเป็นอยู่ เครื่องมือเครื่องใช้วัสดุอุปกรณ์ทำจากวัตถุดิบที่มีอยู่ตามธรรมชาติ เช่น หิน ไม้ เปลือกหอย และหนังสัตว์ ถ้วยชามทำจากดินเหนียวและเปลือกไม้ ไฟได้จากการนำเอาหินมากระทบกันเพื่อให้เกิดประกายไฟจุดเป็นเชื้อเพลิงอีกครั้งหนึ่ง การคมนาคมขนส่งทางน้ำ พวกอินเดียนแดงใช้เรือไม้ซุงหรือเรือแคนูซึ่งทำด้วยหนังสัตว์ ส่วนการคมนาคมขนส่งทางบกใช้แรงงานคนแบกหาม เพราะยังไม่รู้จักเลี้ยงสัตว์ไว้ใช้งาน การขนส่งในทุ่งราบใช้สุนัขลากจูงแคร่ซึ่งทำด้วยลำไม้ยาว ๆ นำมาผูกติดกันเป็นแพ การสื่อสารติดต่อระหว่างอินเดียนแดงเผ่าเดียวกันใช้สัญญาณเสียงหรือควันไฟ ไม่มีภาษาเขียน พวกอินเดียนแดงที่อาศัยอยู่ทางภาคตะวันตกเฉียงเหนือมีความเจริญอยู่ในขั้นรู้จักแลกเปลี่ยนสินค้า โดยใช้เปลือกหอยสีต่าง ๆ มาร้อยเป็นพวง เรียกว่า แวมพัม (Wampum) เป็นสื่อในการแลกเปลี่ยนสินค้า

เรื่องที่ดินและทรัพย์สิน พวกอินเดียนแดงเชื่อในการถือกรรมสิทธิ์ร่วม โดยให้ที่ดินและทรัพย์สินเป็นของชนเผ่า แหล่งอาหารและที่อยู่อาศัยต้องเป็นบริเวณกว้างใหญ่ที่อุดมสมบูรณ์เพื่อให้สัตว์ป่า เช่น วัวบิสสัน ที่พวกอินเดียนแดงต้องล่าเป็นอาหารได้อยู่อาศัย พวกอินเดียนแดงไม่ชอบสะสมทรัพย์สิน มีจิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อบุคคลอื่น จึงไม่นิยมการมีกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินส่วนตัวเหมือนเช่นพวกยุโรป หากจะมีทรัพย์สินของใช้ส่วนตัวและอาหารที่ตกทอดทางมรดกได้ ส่วนมากผู้หญิงจะเป็นผู้ได้รับมรดก

การเพาะปลูก พืชพันธุ์ที่พวกอินเดียนแดงปลูกอย่างแพร่หลาย ได้แก่ ข้าวโพด (maize) ไบยาสูบ พักทอง ถั่ว มันฝรั่ง และผลไม้ต่าง ๆ พวกอินเดียนแดงหลายเผ่า เช่น พวกพลูโบล (Pueblo) และพวกอีโรควอย (Eroquois) ที่เป็นชาวนา บางครั้งถึงแม้ว่าจะต้องไปทำสงครามหรือทำการล่าสัตว์ในสถานที่ห่างไกลจากไร่ข้าวโพดสักเพียงใด แต่

พวกเขาจะกลับมาทันฤดูหนาวและเก็บเกี่ยวข้าวโพดที่ปลูกไว้ หลักฐานที่พิสูจน์เรื่องนี้ได้คือ การปลูกบ้านถาวรไว้ที่ไร่ข้าวโพดที่ปลูกไว้ของพวกอินเดียนแดงทั้ง 2 เผ่านี้ นักสำรวจชาวฝรั่งเศสที่มีชื่อเสียงคือ คาร์ทีเยร์ (Cartier) และชองเปลน (Champlain) เล่าว่าเคยเห็นไร่ข้าวโพดสุดสายตาที่พวกอินเดียนแดงปลูกไว้บนฝั่งแม่น้ำเซนต์ลอเรนซ์ ส่วนนักสำรวจชาวฝรั่งเศสอีกคนหนึ่งคือ เดอ โซโต (De Soto) กล่าวย่ำว่า ได้เคยเห็นไร่ข้าวโพดเช่นเดียวกับเพื่อนนักสำรวจร่วมชาติของเขาทั้งสองบนฝั่งแม่น้ำมิสซิสซิปปี

การเตรียมดินสำหรับเพาะปลูก พวกอินเดียนแดงจะตัดโค่นต้นไม้เพื่อให้พื้นดินโล่งเตียน โดยเผาไม้แห้งเหล่านี้ไถกลบลงในดิน ขุดหลุมดิน ๆ หลาย ๆ หลุมห่างกันประมาณ 3-4 ฟุต แล้วหยอดเมล็ดพันธุ์ข้าวโพดลงไปเอาดินกลบ เมื่อข้าวโพดต้นสูงขึ้นพวกอินเดียนแดงจะปลูกหางมีหน่อไล่กาไว้กลางไร่ข้าวโพด บางครั้งใช้ตุ๊ก ๆ เป็นคนไล่ เมื่อถึงฤดูกาลเก็บเกี่ยวข้าวโพด พวกอินเดียนแดงจะนำข้าวโพดไปเก็บไว้ในหลุมที่ขุดด้วยเปลือกไม้หรือขังข้าวโพดเพื่อกันตัวแมลง ในแต่ละปีพวกอินเดียนแดงจะปลูกข้าวโพดได้ประมาณ 1,000,000 ถัง เรื่องการบำรุงดินพวกอินเดียนแดงใช้ปลาที่จับได้จำนวนมากที่เหลือจากการกินและตากแห้งแล้ว นำมาทิ้งไว้ให้เน่าเปื่อยในที่นาที่จะเพาะปลูก

พวกอินเดียนแดงทางภาคตะวันตกเฉียงใต้ของสหรัฐอเมริกา ซึ่งอยู่ทางตอนเหนือของประเทศเม็กซิโก เป็นอินเดียนแดงเผ่าที่เจริญมากที่สุด เพราะได้รับอิทธิพลและเรียนรู้วิทยาการต่าง ๆ จากพวกมายาและพวกแอซเท็คในละตินอเมริกา เช่น พวกพลูโปล พวกนาวาโฮ (Nawaho) และพวกทิวา (Tewa) รู้จักการชลประทาน สร้างอ่างเก็บน้ำและคูคลองส่งน้ำ เพื่อทำการเพาะปลูกในภูมิประเทศแห้งแล้งขาดฝน พวกอินเดียนแดงส่วนใหญ่ชอบล่าสัตว์เพื่อเป็นอาหารและวัสดุอุปกรณ์เครื่องมือเครื่องใช้ต่าง ๆ สัตว์ที่ล่าได้แก่ วัวบิสสัน ควายป่า หมู เสือ และสัตว์ใหญ่อื่น ๆ พวกอินเดียนแดงที่นิยมการล่าสัตว์ คือ เผ่าอาปาเช่ (Apache) ซึ่งอยู่ในมลรัฐอริโซนาและนิวเม็กซิโก พวกอินเดียนแดงมีข้อบกพร่อง คือ ไม่รู้จักเลี้ยงสัตว์ประเภท ไก่ หมู และวัว สัตว์เลี้ยงของพวกอินเดียนแดงที่มีอยู่ประเภทเดียวคือ สุนัข มีไว้สำหรับเฝ้าบ้าน เป็นสัตว์สำหรับขนส่งสิ่งของและบางครั้งก็ใช้เป็นอาหาร

สภาพสังคมอินเดียนแดงถึงแม้ว่าจะไม่อยู่ในขั้นเจริญด้วยวัฒนธรรม แต่ก็มีงานแบ่งงานกันทำ พวกผู้หญิงทำงานบ้าน เพาะปลูกพืชผลและทอผ้า ส่วนผู้ชายทำงาน

นอกบ้าน ล่าสัตว์ ตกปลา และเป็นฝ่ายป้องกันภัยจากสัตว์ร้ายและศัตรูภายนอก มีการแบ่งงานกันทำตามความชำนาญ เช่น เป็นหมอยาและหมอมีประจำบ้าน เป็นต้น พวกอินเดียนแดงมีขนบธรรมเนียมประเพณีวิถีชีวิตที่ถูกครอบงำด้วยความเข้มงวดของวิญญาณ (spiritual intensity) และความรักธรรมชาติ (love of nature) พวกอินเดียนแดงส่วนใหญ่เชื่อว่า มนุษย์ต้องมีชีวิตที่กลมกลืนไปกับพลังอำนาจตามธรรมชาติและวิญญาณ ถ้ามนุษย์ไม่ปฏิบัติตามธรรมเนียมประเพณีดั้งเดิมหรือพิธีกรรม วิถีชีวิตของบุคคลเหล่านั้นจะได้รับอันตราย ด้วยเหตุนี้พวกอินเดียนแดงจึงต่อต้านอย่างรุนแรงเกี่ยวกับการดำรงชีวิตของพวกผิวขาวที่อพยพเข้ามาอยู่ในโลกใหม่ ซึ่งมีความต้องการที่ดินจำนวนมาก และถือเป็นกรรมสิทธิ์ส่วนตัวเพื่อตั้งถิ่นฐานและประกอบอาชีพเกษตรกรรม มีข้อสังเกตคือ พวกอินเดียนแดงที่อยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกาได้นำเอาทรัพยากรธรรมชาติมาใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่ จึงทำให้มาตรฐานการครองชีพต่ำ ทรัพยากรธรรมชาติเหล่านั้นกลับเหลือเพื่อสำหรับเลี้ยงชีวิตชาวอเมริกันในปัจจุบันนับล้าน ๆ คน และมีการใช้ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการเทคโนโลยีช่วยในการนำทรัพยากรธรรมชาติเหล่านั้นมาใช้ประโยชน์ต่อการดำรงชีวิต

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2

ให้นักศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับพวกอินเดียนแดงในด้านที่อยู่อาศัย เครื่องมือเครื่องใช้ในการดำรงชีวิต ตลอดจนการทำสงครามระหว่างเผ่าและสงครามกับพวกยุโรป

สรุป

มรดกในทวีปอเมริกาที่สำคัญได้แก่ มรดกของพวกผิวขาวที่นำมาจากยุโรป มีทั้งในเรื่องของแนวความคิด วัสดุอุปกรณ์เครื่องใช้ต่าง ๆ และบุคลากร ส่วนมรดกของพวกอินเดียนแดงชาวพื้นเมืองที่อาศัยอยู่ในทวีปอเมริกามีส่วนสำคัญในการให้ความรู้แก่พวกผิวขาวในการตั้งถิ่นฐาน ความรู้เรื่องการเกษตรกรรม และพืชผลต่าง ๆ

การประเมินผลท้ายบทที่ 4

1. จงอธิบายความหมายและความสำคัญของคำต่อไปนี้มาให้เข้าใจชัดเจน
 - 1.1 indentured servants
 - 1.2 self-made man
 - 1.3 The Indian Removal Act of 1830
 - 1.4 Reservations
 - 1.5 love of nature
2. จงอธิบายและเปรียบเทียบมรดกยุโรปและมรดกอินเดียมาให้เห็นมาให้เข้าใจ